

Forslag

til

Lov om sygeplejersker.

Fremsat den 24. november 1955 af *indenrigsministeren*.

Kapitel I.

Ret til at udøve virksomhed som sygeplejerske.

§ 1.

Ret til at udøve virksomhed som sygeplejerske og betegne sig som sygeplejerske har kun den, der har modtaget autorisation i henhold til §§ 2. og 3.

§ 2.

Stk. 1. Autorisation til at udøve virksomhed som sygeplejerske og betegne sig som sygeplejerske meddeles efter begæring den, der har bestået afsluttende eksamen og modtaget eksamensbevis ved en af sundhedsstyrelsen godkendt sygeplejerskole.

Stk. 2. Autorisation kan dog ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af virksomhed som sygeplejerske *enten* på grund af legemlige mangler *eller* varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjæls-tilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, lægemidler og deslige, *eller* på grund af udvist grov uduelighed. Autorisationen kan endvidere nægtes under de i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Forinden autorisation som sygeplejerske meddeles, afgiver vedkommende — efter en af indenrigsministeren fastsat formular — en skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som sygeplejerske.

Stk. 4. Autorisationerne meddeles af sundhedsstyrelsen.

Stk. 5. Regler for uddannelse af sygeplejersker, herunder godkendelse af syge-

plejerskoler og afsluttende eksamen, gives ved en gennem indenrigsministeriet udvirket kongelig anordning.

§ 3.

Sundhedsstyrelsen kan under særlige omstændigheder give personer, der ikke har bestået afsluttende eksamen på en af sundhedsstyrelsen godkendt sygeplejerskole her i riget, men som i udlandet har erhvervet en tilsvarende uddannelse, autorisation som sygeplejerske.

§ 4.

Stk. 1. Må det antages, at en sygeplejerske er farlig for sine medmennesker under udøvelse af sygeplejergerning *enten* på grund af legemlige mangler *eller* varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjæls-tilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, lægemidler og deslige, *eller* på grund af udvist grov uduelighed, afgiver sundhedsstyrelsen til indenrigsministeren indstilling om, at der træffes foranstaltninger til, at retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske fratages vedkommende. Forinden sundhedsstyrelsen afgiver sin indstilling, skal sagen forelægges retslægerrådet. Endvidere skal der gives vedkommende lejlighed til at erklære sig skriftligt eller, hvis hun ønsker det, at afgive mundtlig forklaring for sundhedsstyrelsen i et i den anledning afholdt møde, i hvilket også retslægerrådet deltager. Retslægerrådet afgiver altid skriftlig erklæring i sagen. Endvidere skal pågældende opfordres til — skriftligt eller i det nævnte møde — at erklære, om hun ønsker sagen afgjort ved

dom eller underkaster sig indenrigsministerens afgørelse. Afgives sådan erklæring ikke inden en frist af 14 dage, vil sagen være at indbringe for vedkommende underret.

Stk. 2. Under den i nærværende paragrafs 1. stk. ommeldte sags behandling i sundhedsstyrelsen har den pågældende ret til over for styrelsen at optræde ved eller i forening med en af hende valgt tillidsmand, ligesom hun og tillidsmanden på hendes vegne har ret til at gøre sig bekendt med samtlige sagens akter, således som disse foreligger for sundhedsstyrelsen.

Stk. 3. I påtrængende tilfælde, hvor sygeplejerskens fortsatte virksomhed skønnes at frembyde overhængende fare, kan sundhedsstyrelsen midlertidigt fratage hende retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske. Sundhedsstyrelsen skal da straks gøre indberetning til indenrigsministeren, der stadfæster eller ophæver sundhedsstyrelsens beslutning.

Stk. 4. Skal spørgsmålet om endeligt at fratage en sygeplejerske retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske afgøres ved dom, foranlediger indenrigsministeren retssag anlagt mod pågældende i den borgerlige retsplejes former. Dersom retten frakendes pågældende, kan det ved dommen bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning, idet den pågældende dog, såfremt vedkommende er i fast stilling, ikke som følge af dommen kan afskediges af denne stilling, forinden endelig domstolsafgørelse foreligger.

Stk. 5. Dersom indenrigsministeren, forinden han tager stilling til, om retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske bør fratages en sygeplejerske, anser det for nødvendigt, at denne underkastes lægeundersøgelse, eventuelt ved indlæggelse på et sygehus eller et sindssygehospital, opfordrer han sygeplejersken til at underkaste sig sådan undersøgelse. Vægrer sygeplejersken sig herved, forelægger indenrigsministeren spørgsmålet for den ret, ved hvilken en eventuel retssag vil være at anlægge. Retten afgør spørgsmålet ved kendelse. Sådan afgørelse kan også af retten træffes, efter at retssag er anlagt. Såfremt sygeplejersken undlader at efterkomme en kendelse, der går hende imod, fratager indenrigsministeren hende retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske, og hvis

retssag er rejst, bortfalder denne. Udgifterne ved lægeundersøgelsen afholdes af statskassen.

Stk. 6. Indenrigsministeren kan efter ansøgning meddele en person, hvem retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske er frataget, tilladelse til påny at udøve sådan virksomhed, såfremt de fratagelsen begrundende omstændigheder ikke længere findes at være til stede. Dersom ministeren afslår ansøgningen, kan vedkommende begære denne afgørelse prøvet ved domstolene, hvis der er forløbet mindst et år, efter at der er truffet endelig bestemmelse om rettens bortfald, og mindst et år, efter at generhvervelse senest er nægtet hende ved dom. Det er en betingelse for afgørelsens prøvelse ved domstolene, at den pågældende fremsætter begæring herom over for ministeren inden 3 uger fra det tidspunkt, da hun ved forkyndelse eller anbefalet brev er blevet gjort bekendt med afgørelsen. Indenrigsministeren foranlediger herefter retssag anlagt mod vedkommende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 7. Når en sygeplejerske — midlertidigt eller endeligt — fortaber retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske, udsteder sundhedsstyrelsen offentlig bekendtgørelse derom.

Stk. 8. En sygeplejerske kan over for sundhedsstyrelsen fraskrive sig retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske og betegne sig som sygeplejerske for tid eller indtil videre. Retten genindtræder, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan iøvrigt — også indenfor en fastsat tidsfrist — generhverves efter regler svarende til reglerne i stk. 6.

Kapitel II.

Sygeplejerskens pligter.

§ 5.

Stk. 1. En sygeplejerske er under udøvelsen af sin gerning forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

Stk. 2. Det er sygeplejersken forbudt at ændre den af en læge ordinerede behandling.

§ 6.

En sygeplejerske er under ansvar efter borgerlig straffelov § 263, stk. 2, jfr. § 275,

forpligtet til ikke at røbe privatlivet tilhørende hemmeligheder, der er kommet til hendes kundskab under udøvelsen af hendes virksomhed, medmindre hun er forpligtet til at udtale sig, eller handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse, eller af eget eller andres tarv.

Kapitel III.

Tilsyn.

§ 7.

Stk. 1. Sygeplejersker står under sundhedsstyrelsen, jfr. § 4 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse, og er undergivet tilsyn af embedslægerne. Sundhedsstyrelsen fører en fortegnelse over de i henhold til §§ 2 og 3 autoriserede sygeplejersker.

Stk. 2. En sygeplejerske er forpligtet til på begæring af sundhedsstyrelsen at afgive alle de for gennemførelse af tilsynet fornødne oplysninger.

§ 8.

Stk. 1. Sygeplejebureauer, som anviser sygeplejersker, skal godkendes af sundhedsstyrelsen og står under dennes tilsyn.

Stk. 2. Ingen må uden sundhedsstyrelsens godkendelse for betaling — hvad enten denne ydes direkte eller indirekte — tilbyde eller yde sin mellemkomst ved anvisning eller på anden måde ved fremskaffelse af sygeplejersker til sygeplejehjælp.

Kapitel IV.

Straffebestemmelser.

§ 9.

Den, som ved avertering, skiltning, anvendelse af emblem eller på anden måde uberettiget betegner sig som eller bibringer andre indtrykket af at være sygeplejerske, straffes med bøde.

§ 10.

Stk. 1. En sygeplejerske, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald, straffes med bøde eller hæfte.

Stk. 2. Andre overtrædelser af de i nærværende lov indeholdte eller med hjemmel

heri fastsatte regler straffes, forsåvidt den begæede forseelse ikke efter den gældende lovgivning medfører strengere straf, med bøde eller hæfte.

§ 11.

Tiltale for overtrædelse af bestemmelserne i denne lov kan — bortset fra bestemmelserne i § 6 — ikke rejses, forinden sundhedsstyrelsens erklæring er indhentet. Bortset fra bestemmelserne i § 10, stk. 1, behandles sagerne som politisager. Med sundhedsstyrelsens billigelse kan afgørelse dog træffes ved, at sygeplejersken vedtager at betale en hende af embedslægen forelagt bøde af passende størrelse, der tilfalder statskassen.

§ 12.

Såfremt en sygeplejerske i medfør af borgerlig straffelov § 79, stk. 1, frakendes retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske, tilstiller anklagemyndigheden sundhedsstyrelsen meddelelse derom.

Kapitel V.

Uddannelsesnævnet.

§ 13.

Stk. 1. Der oprettes et sagkyndigt uddannelsesnævn bestående af mindst 5 og højst 10 medlemmer. Formanden beskikkes af indenrigsministeren. Nævnets øvrige medlemmer udpeges af indenrigsministeren efter indstilling af sundhedsstyrelsen. I nævnet bør blandt andet sygehusforeningen i Danmark og Københavns kommune være repræsenteret. Endvidere bør 1 medlem være sagkyndig i undervisningsspørgsmål (pædagog).

Stk. 2. Medlemmernes funktionsperiode er 6 år.

Stk. 3. Nævnet tilkalder specialkyndig bistand, når forholdene gør dette ønskeligt.

Stk. 4. Nævnet er rådgivende for sundhedsstyrelsen i sager vedrørende sygeplejerskernes uddannelse, der forelægges nævnet til udtalelse. Nævnet skal i samarbejde med sundhedsstyrelsen virke for, at sygeplejerskernes uddannelse, såvel forsåvidt angår den praktiske som den teoretiske del, kommer til at svare til de krav, der til enhver tid må stilles. Nævnet kan på eget initiativ optage til drøftelse spørgsmål, der vedrører sygeplejerskernes uddannelse, og er berettiget til over for sundhedsstyrelsen at frem-

sætte ønsker og forslag vedrørende uddannelsen.

Stk. 5. De nærmere regler for nævnets virksomhed fastsættes af indenrigsministeren. Udgifterne i forbindelse med nævnets virksomhed afholdes af statskassen.

Kapitel VI.

Overgangs- og ikrafttrædelsesbestemmelser.

§ 14.

Enhver, der har opnået bevis som autoriseret sygeplejerske i medfør af bestemmelserne i lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker, eller som ved nærværende lovs ikrafttræden udøver virksomhed som sygeplejerske, er uanset bestemmelserne i § 1 berettiget til at betegne sig som sygeplejerske.

§ 15.

Personer, der ved denne lovs ikrafttræden eller senere opfylder de i § 2, stk. 1, i lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker omhandlede betingelser for at opnå bevis som autoriseret sygeplejerske,

kan uanset bestemmelserne i denne lovs § 2 autoriseres som sygeplejerske, når pågældende inden 5 år efter lovens ikrafttræden indgiver ansøgning derom.

§ 16.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft den 1. april 1956.

Stk. 2. Fra samme tidspunkt ophæves lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker, jfr. lov nr. 133 af 30. marts 1942 og lov nr. 286 af 18. juni 1951 § 14.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter de nærmere regler vedrørende lovens gennemførelse.

Stk. 4. Regeringen bemyndiges til efter forhandling med det færøske hjemmestyre ved kongelig anordning at sætte nærværende lov i kraft på Færøerne med de ændringer, som følger af øernes særlige forhold. For Færøernes vedkommende gælder indtil videre lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker med ændringer ved lov nr. 133 af 30. marts 1942 og lov nr. 286 af 18. juni 1951.

Bemærkninger til lovforslaget.

Det foreliggende lovforslag er udarbejdet på grundlag af en betænkning afgivet i april 1954 af det af indenrigsministeriet nedsatte udvalg vedrørende sygeplejerskemangelen („Betænkning om uddannelse af sygeplejersker m. m.“ — København 1954). Udvalget, der blev nedsat i februar 1946, og som i 1949 afgav en betænkning om afhjælpning af den akutte sygeplejerskemangel, bestod af repræsentanter for indenrigsministeriet, sundhedsstyrelsen, dansk sygeplejeråd, den almindelige danske lægeforening, sygehusforeningen i Danmark, foreningen af sygehusinspektører samt Københavns kommunes sygehusadministration.

Udvalget finder, at de nugældende regler om sygeplejerskers autorisation og forhold iøvrigt, der findes i lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker med ændringer ved lov nr. 133 af 30. marts 1942 og lov nr. 286 af 18. juni 1951, ikke længere kan betragtes som tilfredsstillende på alle punkter. Der foreslås derfor en række ændringer i forhold til den hidtil gældende lovgivning.

Da der nu, 20 år efter at löven om autoriserede sygeplejersker blev til, praktisk taget ikke længere findes sygeplejersker i virksomhed, der ikke er

autoriserede af sundhedsstyrelsen, har man ikke fundet anledning til at opretholde den for den nuværende lov gældende begrænsning til autoriserede sygeplejersker. Man foreslår således, at betegnelsen sygeplejerske — men derimod ikke det at pleje syge — skal være forbeholdt autoriserede sygeplejersker, medens disse under den nuværende ordning kun har eneret til betegnelsen autoriseret sygeplejerske. Betingelserne for at opnå autorisation foreslås ændret som følge af udvalgets forslag til omlægning af sygeplejerskeuddannelsen. Regler for sygeplejerskeuddannelsen skal gives ved en gennem indenrigsministeriet udvirket kongelig anordning, og der foreslås oprettet et sagkyndigt uddannelsesnævn på mindst 5 og højst 10 medlemmer, der skal være rådgivende for sundhedsstyrelsen i spørgsmål vedrørende sygeplejerskeuddannelsen, og som i samarbejde med sundhedsstyrelsen skal virke for, at uddannelsen kommer til at svare til de krav, der til enhver tid må stilles.

Ved opbygningen af forslaget har man iøvrigt fulgt princippet i bekendtgørelse nr. 236 af 9. august 1955 af lov om udøvelse af lægegerning og lov nr. 90 af 31. marts 1953 om udøvelse af jordemodergerning,

således at man i de enkelte afsnit præciserer betingelserne for at opnå autorisation, sygeplejerskens pligter, tilsyn og straffebestemmelser.

Til de enkelte bestemmelser i forslaget bemærkes øvrigt:

Til § 1.

Man har fundet det formålstjenligt at fastslå, at kun den, der har modtaget autorisation, er berettiget til at udøve virksomhed som sygeplejerske og betegne sig som sygeplejerske.

Loven udelukker ikke, at mænd uddannes og autoriseres, og udvalgets flertal forudsatte, at der åbnes adgang for mænd til sygeplejeuddannelse med efterfølgende autorisation som sygeplejer for øje. Endvidere finder man, at der som overgangsregel under nærmere angivne betingelser også bør være adgang for mænd, der allerede har gennemgået sygeplejeuddannelse, til at opnå autorisation, jfr. herom bemærkningerne til forslagets § 15 og betænkningen side 136.

Til § 2.

ad stk. 1—3. § 2, stk. 1—3 indeholder betingelserne for at opnå autorisation og er i alt væsentligt udformet på linie med de tilsvarende bestemmelser i loven om udøvelse af lægegerning og loven om udøvelse af jordemodergerning.

1. Afsluttende eksamen fra en af sundhedsstyrelsen godkendt sygeplejerskole.

Ifølge udvalgets uddannelsesforslag skal uddannelsen af sygeplejeelever finde sted på en sygeplejerskole, det vil sige på en til et sygehus knyttet læreanstalt, der af sundhedsstyrelsen er godkendt som uddannelsessted, og sygeplejersken skal efter uddannelsens afslutning aflægge en eksamen. Da der — blandt andet derved, at det fremtidigt vil blive krævet, at sygeplejeeleverne under uddannelsen skal bestå en række prøver og opnå tilfredsstillende vidnesbyrd — drages omsorg for, at kun egnede elever gennemfører uddannelsen og indstilles til den afsluttende eksamen, har man frafaldet det hidtidige krav ved autorisationen om en attestation fra uddannelsesstedet gående ud på, at pågældende er fundet egnede til sygeplejergerning. Ligeledes bortfalder kravet om attestation for, at pågældende har gennemgået en 3-årig uddannelse og derved opnået fyldestgørende dygtighed som sygeplejerske og kendskab til sygeplejens teori, idet det efter udvalgets forslag vil være en forudsætning for, at en elev vil kunne indstilles til den afsluttende eksamen, at hun har gennemført den foreslåede uddannelse på tilfredsstillende måde.

2. Krav til sygeplejerskens legems- og sjælestilstand.

I medfør af § 5 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse kan retten til at udøve sygeplejergerning fratages en sygeplejerske, såfremt hendes kaldsvirksomhed er farlig for hendes medmennesker enten på grund af legemlige mangler eller varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælestilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, lægemidler og deslige. Denne regel mener man må opretholdes, jfr. § 4, og sådanne mangler bør også være en hindring for at opnå autorisation som sygeplejerske.

3. Krav til sygeplejerskens duelighed.

Ifølge § 5 i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse kan retten til at praktisere fratages en sygeplejerske, når hun har udvist grov uduelighed. Denne regel foreslås opretholdt, jfr. § 4, og sådan uduelighed bør også udelukke opnåelsen af autorisation.

4. Krav til sygeplejerskens værd.

Ifølge straffelovens § 78, stk. 2, jfr. § 1 i lov nr. 286 af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf, kan den, der er dømt for et straffbart forhold, udelukkes fra at udøve virksomhed, som kræver en særlig autorisation eller godkendelse, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, og ved nævnte lov af 18. juni 1951 indføjedes den bestemmelse i loven om autoriserede sygeplejersker, at bevis som autoriseret sygeplejerske kan nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, omhandlede omstændigheder.

ad stk. 5. Reglerne for uddannelse af sygeplejersker foreslås — på samme måde som det i loven om udøvelse af jordemodergerning er bestemt for jordemoderuddannelsen — fastlagt i en kongelig anordning.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til den nugældende bestemmelse i § 3.

Til § 4.

Bestemmelsen om, at retten til at udøve sygeplejergerning kan fratages den sygeplejerske, der på grund af legemlige mangler m. m. er farlig for sine medmennesker under udøvelsen af gerningen, findes allerede i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse og gælder både for autoriserede og for ikke autoriserede sygeplejersker. Man har fundet det rettest, at indholdet af disse bestemmelser forsåvidt angår sygeplejersker — på tilsvarende måde som for læger og jordemødre, jfr. § 5 i loven om ud-

øvelse af lægegerning og § 4 i loven om udøvelse af jordemodergerning — fremtidig også findes i sygeplejerskeloven.

I lighed med hvad der gælder for læger og jordemødre, har man foreslået, at der gives adgang for en sygeplejerske til selv — over for sundhedsstyrelsen — at fraskrive sig retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske og betegne sig som sygeplejerske.

I loven om autoriserede sygeplejersker findes i § 4, stk. 2, en bestemmelse om, at en autoriseret sygeplejerske, der findes at have gjort sig skyldig i grov eller gentagen uagtsomhed eller forsømmelighed i sin gerning, kan fratages retten til at kalde sig autoriseret sygeplejerske. Da erfaringerne har vist, at der ikke er trang til en sådan regel ved siden af den fornævnte regel om fratagelse af retten til at udøve virksomhed som sygeplejerske, har man ikke fundet anledning til at foreslå en til autorisationslovens § 4, stk. 2, svarende bestemmelse.

Til § 5.

ad stk. 1. Bestemmelsen om, at en sygeplejerske under udøvelsen af sin gerning er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, findes tilsvarende i § 4, stk. 2, i loven om autoriserede sygeplejersker. En sygeplejerske, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald, straffes i medfør af forslaget § 10, stk. 1, med bøde eller hæfte. En i det væsentlige tilsvarende bestemmelse findes i den nugældende lovs § 4, stk. 2.

ad stk. 2. Da begrebet sygeplejergerning (virksomhed som sygeplejerske) stadig udvikles, har man afstået fra at opstille regler om, hvad der falder ind under dette. Ligeledes har man, bortset fra en bestemmelse om, at en sygeplejerske ikke må ændre den af en læge ordinerede behandling, undladt at komme ind på, hvad der er sygeplejersken forbudt at foretage.

Til § 6.

I medfør af straffelovens § 263, stk. 2, påhviler der sygeplejersker tavshedspligt, og man har fundet det rimeligt at optage en til denne bestemmelse svarende regel i sygeplejerskeloven.

Til § 7.

Bestemmelsen om, at sygeplejersker står under sundhedsstyrelsen og er undergivet tilsyn af embedslægerne, svarer til den nugældende lovs § 4, stk. 1, og reglen om, at der skal føres en fortegnelse over autoriserede sygeplejersker, findes i den nugældende lovs § 2, stk. 2. Som nyt har man tilføjet, at

sygeplejersker er forpligtet til på begæring af sundhedsstyrelsen at afgive de for tilsynets gennemførelse fornødne oplysninger.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den nugældende lovs § 7.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til den nugældende lovs § 5. I henhold til denne bestemmelse vil f. eks. kunne straffes en mand, der uden at være autoriseret i henhold til §§ 2 eller 3 eller uden tidligere at have benyttet betegnelsen sygeplejer bibringer andre det indtryk, at han er sygeplejer.

Til § 10.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer i det væsentlige til den nugældende lovs § 4, stk. 2, og til § 19, stk. 1, i loven om udøvelse af jordemodergerning, og bestemmelsen i stk. 2 svarer til jordemoderlovens § 19, stk. 2.

Til § 11.

De foreslåede bestemmelser svarer ganske til § 20 i loven om udøvelse af jordemodergerning. Sagerne behandles som politisager, idet man dog har fundet det ønskeligt at undtage de mere betydelige lovovertrædelser, der er omhandlede i forslaget § 10, stk. 1, fra politisagernes område.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer til § 5, stk. 7, 2. og 3. pkt., i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse som ændret ved lov nr. 88 af 15. marts 1939.

Til § 13.

Om denne bestemmelse henvises til de indledende bemærkninger om lovforslaget foran.

Til § 14.

I medfør af § 1 forbeholdes betegnelsen sygeplejerske for personer, der er autoriserede i henhold til lovens §§ 2 og 3. Sygeplejersker, der er autoriserede i henhold til loven om autoriserede sygeplejersker af 26. april 1933, bør ligeledes have ret til at betegne sig som sygeplejerske. Endvidere finder man, at der bør være adgang for personer, der ved lovens ikrafttræden udøver virksomhed som sygeplejerske, men som ikke er autoriserede, til fortsat at betegne sig som sygeplejerske.

Til § 15.

Sygeplejersker, der er uddannet efter den nuværende uddannelsesordning, og som opfylder be-

tingelserne for at blive autoriserede i henhold til loven af 1933 om autoriserede sygeplejersker, men ikke har opnået autorisation, bør have en (tidsbegrænset) adgang til at blive autoriserede i henhold til den nye lov. De sygeplejersker, der kan blive tale om at autorisere i henhold til denne bestemmelse, er dels sådanne, som har afsluttet deres uddannelse inden nærværende lovs ikrafttræden, men som ikke er blevet autoriserede i henhold til loven af 1933 forinden denne lovs ophør, dels sygeplejersker, der har afsluttet uddannelsen efter nærværende lovs ikrafttræden på et tidspunkt, hvor den nye uddannelsesordning endnu ikke har afløst den nuværende ordning. Bestemmelsen i § 15 vil

kunne hjemle autorisation af såvel kvinder som mænd uddannet i sygepleje.

Til § 16.

ad stk. 4. Loven om autoriserede sygeplejersker af 1933 gælder for Færøerne. Ifølge lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre henhører sundhedsvæsenet til de områder, der kan overføres til det færøske hjemmestyre. Forinden der tages stilling til en eventuel ikrafttræden af nærværende lovforslag på Færøerne, bør der formentlig optages forhandling med de færøske myndigheder om, hvorvidt og i hvilket omfang de i udkastet indeholdte bestemmelser bør være gældende for Færøerne.